

ΝΕΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

αυταρχικοποίηση της κοινωνίας,
ποινικοποίηση της πολιτικής δράσης
και οι κινηματικές απαντήσεις
που πρέπει να δοθούν

Αυτόνομο Στέκι Ξάνθης
stekisanthis.squat.gr

ΧΑΛΑΡΟΥ
ανοιχτός κοινωνικός χώρος
Κουγιουμτζήλου & 12 Αποστόλων, Ξάνθη
xanadu.espinlogs.net | xanadu@espin.net

ΝΕΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

αυταρχικοποίηση της κοινωνίας, ποινικοποίηση της πολιτικής δράσης
και οι κινηματικές απαντήσεις που πρέπει να δοθούν

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΑΥΤΑΡΧΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ ΕΙΝΑΙ
ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στις 15.06.2024 πραγματοποιήθηκε στην Ξάνθη πολιτική εκδήλωση για τον νέο ποινικό κώδικα «Νόμος Φλωρίδη» που ψηφίστηκε το Φλεβάρη του ίδιου έτους. Στην εκδήλωση κατέθεσαν τοποθετήσεις η συνέλευση του ανοιχτού κοινωνικού χώρου Xanadu, η συνέλευση του αυτόνομου στεκιού Ξάνθης και η συλλογικότητα Πέλοτο, ενώ τοποθετήθηκε τηλεφωνικά ο δικηγόρος Γιάννης Ιερόπουλος.

Σήμερα, τρεις μήνες μετά την έκρηξη σε διαμέρισμα στους Αμπελόκηπους, τον θάνατο του αναρχικού αγωνιστή Κυριάκου Ξυμητήρη και τον βαρύτατο τραυματισμό της αναρχικής αγωνίστριας Μαριάννας Μ, βλέπουμε να εξελίσσεται ακόμα ένα κυνήγι μαγισσών. Φιλικές και πολιτικές σχέσεις, σαθρά κατηγορητήρια και ανύπαρκτα στοιχεία οδηγούν αγωνιστές στη φυλακή, την ίδια στιγμή που τα μέσα μαζικής ενημέρωσης σκυλεύουν τη μνήμη του νεκρού, υποβαθμίζοντας, στιγματίζοντας και διαστρεβλώνοντας τις ιδέες και τις πράξεις των κοινωνικών αγωνιστών. Ο σύντροφος Νίκος Ρωμανός, βρίσκεται για μια ακόμα φορά προφυλακισμένος βάση ενός δαχτυλικού αποτυπώματος σε σακούλα που σύμφωνα με την αντιτρομοκρατική υπηρεσία βρέθηκε στο ισοπεδωμένο διαμέρισμα των Αμπελοκήπων.

Οι διώξεις αγωνιστών και συνδικαλιστών αλλά και η στοχοποίηση των πιο ευάλωτων τμημάτων της κοινωνίας γίνεται στο όνομα της ομαλότητας, της εθνικής συσπείρωσης και της υποτιθέμενης ασφάλειας σε μια κοινωνία όπου τα εργατικά ατυχήματα, οι δολοφονίες της αστυνομίας στο κέντρο των πόλεων και στα σύνορα και οι γυναικοκτονίες αποτελούν καθημερινότητα. Η φυλακή επεκτείνεται και η νέα αυτή κανονικότητα προβάλλεται ως απολύτως δικαιολογημένη και επιβεβλημένη από τα ΜΜΕ, την κυρίαρχη ιδεολογία και τους εκπροσώπους της κρατικής εξουσίας. Η στρατιωτικοποίηση και η αστυνομοκρατία, η επίθεση στα κοινωνικά και εργατικά δικαιώματα, η θεσμική και παραθεσμική διαφθορά, η εμπλοκή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τους σχεδιασμούς του NATO συνθέτουν τη σημερινή πραγματικότητα. Σε αυτή την πραγματικότητα επιχειρεί να μας εντάξει ο νέος ποινικός κώδικας, εκπαιδεύοντάς μας στην αυταρχικότητα και κανονικοποιώντας την καταστολή σε κάθε επίπεδο της καθημερινότητας.

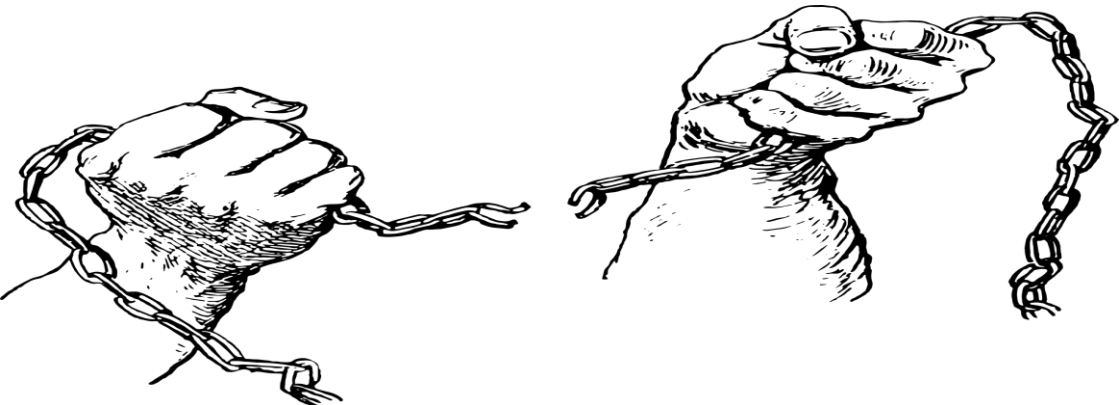
Επιλέγουμε να δημοσιοποιήσουμε τις εισηγήσεις της εκδήλωσης σαν μια μικρή συμβολή στον αγώνα ενάντια στη σύγχρονη δυστοπία. Όπως έχει γράψει η συντρόφισσα Στέλλα Αντωνίου, για να μην γίνουμε μια ακίνδυνη «συνιστώσα» πρέπει να πιστέψουμε στις δυνάμεις μας και το κυριότερο να οργανώσουμε ένα επαναστατικό κίνημα πολύμορφο και πολυτασικό. Ένα κίνημα που θα μάθει να επιτίθεται αλλά και να «χτίζει». Ένα κίνημα που θα δώσει πρώτα από όλα σε εμάς τη δύναμη να οξύνουμε τον αντικαθεστωτικό αγώνα, αλλά και στα κοινωνικά σύνολα που απευθυνόμαστε την ελπίδα πως αξίζει να κάνουν το βήμα παραπάνω και να αγωνιστούν για την προοπτική της κοινωνικής επανάστασης. Ένα κίνημα ανάχωμα στον όλο και εντονότερο εκφασισμό της κοινωνίας.

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΚΥΡΙΑΚΟ ΞΥΜΗΤΗΡΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟ ΠΟΙΝΙΚΟ ΚΩΔΙΚΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ 15.6 ΣΤΙΣ 19.00
ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ Α.Σ.Ξ

Θα παρέμβει τηλεφωνικά ο
Γιάννης Ιερόπουλος
(δικηγόρος)

αυταρχικοποίηση της κοινωνίας, ποινικοποίηση της πολιτικής δράσης και οι κινηματικές απαντήσεις που πρέπει να δοθούν

Προβολή την Πέμπτη 13/6, 21.00 στον κήπο του Α.Σ.Ξ

"Κριτικές Έρευνες στον Νέο Ποινικό Κώδικα", σειρά βίντεο-συνεντευξών στα πρότυπα της εργατικής από τα κάτω έρευνας για το νέο πολυνομοσχέδιο Φλωρίδη από την Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στον Νέο Ποινικό Κώδικα και την Πολιτειακή Εκτροπή.

**Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΑΥΤΑΡΧΙΚΟ
ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ
ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ**

Αυτόνομο Στέκι Ξάνθης
stokis.anthis.squat.gr

ΚΑΝΑΔΟΥ
ανταρχικός κοινωνικός χώρος
Κατασκευαστής & Ήδη Αναρτήσιμος: 0646
www.kanadous.gr | info@kanadous.gr

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΞΑΝΘΗΣ

Ποινικοποίηση της Αλληλεγγύης

Τον Φεβρουάριο του 2024 ψηφίστηκε στην Βουλή η 3η κατά σειρά τροποποίηση της ποινικής νομοθεσίας από το 2019 έως και σήμερα, που περιλαμβάνει μια σωρεία αντιδραστικών τροποποιήσεων του Ποινικού Κώδικα, καθώς και του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Οι νέες αυτές τροποποιήσεις έρχονται για να διασφαλίσουν και να επεκτείνουν την διεξαγωγή μιας συνολικής επίθεσης του ελληνικού κράτους στα πιο ευάλωτα και καταπιεσμένα.

Οι επιθέσεις και ο πόλεμος που διεξάγει το ελληνικό κράτος κατά των μεταναστών επιβεβαιώνεται και φαίνεται μέσα από τις τροποποιήσεις του Ποινικού Κώδικα. Παράλληλα είναι σαφής η στοχοποίηση και η ποινικοποίηση της αλληλεγγύης στις μετανάστριες για όποιο άτομο τολμήσει να παρέχει την οποιαδήποτε βοήθεια σε αυτές. Με πρόσχημα την παράνομη μετακίνηση μεταναστών, επιβάλλονται βαρύτερες ποινικές κυρώσεις σε όσα άτομα «διαπράξουν» τα εξής:

Μεταφέρουν εντός του ελληνικού εδάφους αλλοδαπούς, παραλαμβάνουν αυτούς από σημεία εισόδου (δεδομένου ότι έχουν ήδη εισέλθει στην Ελλάδα) και τους προωθούν στο εσωτερικό της χώρας , διευκολύνουν την μεταφορά τους, παρέχοντας οποιοδήποτε μεταφορικό μέσο προκειμένου να εισέλθουν η να εξέλθουν από την χώρα και τέλος για όσα άτομα διασφαλίσουν για αυτούς κατάλυμα, παρατείνοντας με αυτόν τον τρόπο την διαμονή τους στην χώρα. Το ελληνικό κράτος διώκει μέλη ανθρωπιστικών, νομικών και διασωστικών οργανώσεων για την παροχή βοήθειας σε μεταναστά. Ακόμη και η απλή πράξη της ειδοποίησης των ελληνικών αρχών για το που βρίσκονται μετανάστες, μπορεί να φέρει την κατηγορία της «συγκρότησης εγκληματικής οργάνωσης»” για αυτούς. Η ποινικοποίηση της αλληλεγγύης είναι ένας επιπλέον τρόπος περιθωριοποίησης, αποξένωσης και δαιμονοποίησης των μεταναστών από και στο κοινωνικό σύνολο.

Το κατασκευασμένο αφήγημα των Διακινητών

Το βασικό εργαλείο που χρησιμοποιεί το ελληνικό κράτος για να εξαλείψει τα μεταναστά είναι μέσω της εφεύρεσης «διακινητών». Το 2014, λίγο πριν ξεκινήσει η μαζική έξοδος προσφύγων από τη Συρία, η τότε ελληνική κυβέρνηση έβαλε σε εφαρμογή τον Ν.4251/2014, που επέβαλλε σκληρές ποινές στους διακινητές. Το αποτέλεσμα του νόμου αυτού ήταν πως εάν κανείς μετέφερε με βάρκα 10 άτομα, θα κινδύνευε με πρωτόδικη καταδίκη έως και 100 χρόνια φυλάκισης. Οι βαριές αυτές ποινές θεωρητικά θα σήμαιναν το τέλος της διακίνησης και των διακινητών. Όμως αυτή η θεώρηση βγάζει από την εξίσωση τον πραγματικό ρόλο του ελληνικού κράτους. Με τα κλειστά σύνορα και την ανυπαρξία «νόμιμων οδών» αναζήτησης ασύλου στην Ελλάδα, το κράτος ουσιαστικά δημιουργεί την ανάγκη για το «επάγγελμα» των διακινητών. Και με τον τρόπο που εφαρμόζει τον νόμο ρίχνει όλη την ευθύνη της διακίνησης στα ίδια τα μεταφερόμενα άτομα. Αντί να καταπολεμήσει τα κυκλώματα διακίνησης, ποινικοποιεί τους ανθρώπους που εκείνα εκμεταλλεύονται. Με μόνη απόδειξη της διακίνησης να είναι ότι τους είδε κάποιος εκπρόσωπος των Αρχών να έχουν πιάσει το τιμόνι ή να ισχυριστεί ότι τους είδε. Τα τελευταία χρόνια, με πλήρη γνώση των ελληνικών αρχών και της FRONTEX, ο τρόπος διακίνησης έχει αλλάξει. Πλέον οι διακινητές δεν περνούν μαζί με τους μετανάστες στην Ελλάδα, αλλά τους μεταφέρουν έως ένα σημείο και ύστερα τους αφήνουν μόνους τους μέσα στην θάλασσα, εξαναγκάζοντας ουσιαστικά κάποια άτομα να αναλάβουν τον ρόλο του «καπετάνιου», δηλαδή να διαχειριστεί το τιμόνι της βάρκας. Πολλές είναι οι φορές που διακινητές αναγκάζουν άτομα υπό την απειλή όπλου να πιάσουν και να αναλάβουν το τιμόνι. Ρεπορτάζ της Καθημερινής, τον Οκτώβριο του 2022, αναφέρει ότι πλέον το 20% των ανθρώπων στις ελληνικές φυλακές είναι καταδικασμένοι ή κατηγορούνται για διακίνηση μεταναστών, αποτελώντας την δεύτερη μεγαλύτερη ομάδα κρατούμενων ανά κατηγορία. Νομικές και ανθρωπιστικές οργανώσεις, καταγγέλλουν ότι οι ελληνικές αρχές αντιμετωπίζουν τους αιτούντες ασύλου ως διακινητές, τους προφυλακίζουν για εξαιρετικά μεγάλο χρονικό διάστημα πριν την διεξαγωγή της πρώτης τους δίκης - μέσος όρος προφυλάκισης πριν την πρώτη δίκη να ανέρχεται στις 279 ημέρες- , παράλληλα κατασταλούν το δικαίωμα τους σε δίκαιη δίκη. Οι δίκες με τις οποίες έρχονται αντιμέτωπα οι μετανάστες εκτός του ότι είναι εξαιρετικά σύντομες, συνήθως αποτελούνται από μη επαρκή νομική

εκπροσώπηση και χωρίς την παροχή διερμηνέα. Ταυτόχρονα, μια από τις τροποποιήσεις του νέου Ποινικού Κώδικα, που απαλλάσσει επί της ουσίας τους μπάτσους να παραστούν δια ζώσης στο δικαστήριο και απλά να αρκεί μια γραπτή τους κατάθεση, είναι μια πρακτική που συμβαίνει εδώ και χρόνια στις δίκες μεταναστών.

Η Απέλαση ως μέσο καταστολής

Τέλος, μια νέα προσθήκη στον Ποινικό Κώδικα είναι η διεύρυνση των λόγων απέλασης ενός αλλοδαπού ατόμου. Πιο συγκεκριμένα, το δικαστήριο μπορεί να διατάξει την απέλαση κάθε αλλοδαπού (πολίτη τρίτης χώρας ή κράτους μέλους της Ε. Ε.) που καταδικάστηκε σε κάθειρξη, εάν κρίνει ότι: Η παραμονή του στην χώρα δεν συμβιβάζεται προς τους όρους της κοινωνικής συμβίωσης, λαμβάνοντας υπόψη ιδίως το είδος εγκλήματος για το οποίο καταδικάστηκε, τον βαθμό υπαιτιότητας του, τις συνθήκες τέλεσης της πράξης, τις συνέπειες αυτής, τον χρόνο παραμονής του στο ελληνικό έδαφος, τη νομιμότητα ή μη της παραμονής του, την εν γένει συμπεριφορά του και γενικότερα τον βαθμό ένταξης αυτού στην ελληνική κοινωνία. Καθώς και τον βαθμό επικινδυνότητας του για την δημόσια ασφάλεια.

Το παραπάνω άρθρο του Ποινικού Κώδικα είδαμε να εφαρμόζεται στην πράξη, με την εντολή απέλασης στα 9 συντρόφια που συλλήφθηκαν μαζί με υπόλοιπα άτομα κατά την διάρκεια κατάληψης της Νομικής Σχολής Αθηνών για την Παλαιστίνη. Τα 9 αυτά συντρόφια αν και δεν είχαν πρωτύτερα από την εντολή απέλασης καταδικαστεί για οποιαδήποτε ποινική πράξη, οι ελληνικές αρχές τα θεώρησαν «επικίνδυνα» άτομα για την δημόσια ασφάλεια της χώρα και ως εκ τούτου πρέπει να κρατηθούν και να απελαθούν. Η συγκεκριμένη περίπτωση, είναι ένα μικρό δείγμα για το πως αυτή η νέα τροποποίηση θα διευκολύνει το κράτος και την αστική δικαιοσύνη, στην απέλαση ατόμων που χρήζει «ανεπιθύμητα».

Εμφυλη Βία: Η υποκρισία του νέου ποινικού κώδικα

Ταυτόχρονα, οι νέες τροποποιήσεις του Ποινικού Κώδικα εκθειάστηκαν και διαφημίστηκαν, ως προς τον “εκσυγχρονισμό” που θα αποφέρουν για την καταπολέμηση και την πρόληψη της ενδοοικογενειακής βίας. Βέβαια, το μόνο στο οποίο μπορούν επί της ουσίας να προσφέρουν πραγματικά αυτές οι διατάξεις, είναι στο να ενισχύσουν τον επικοινωνιακό ρόλο ενός “νεοφιλελεύθερου και ανθρωπιστικού” καλύμματος, για το υπόλοιπο εκτρωματικό περιεχόμενο του νέου Ποινικού Κώδικα. Η πατριαρχία αποτελεί βασικό συστατικό για το κράτος και την αστική δικαιοσύνη. Επομένως καμία εμπιστοσύνη δεν έχουμε ως προς τις υποτιθέμενες προσπάθειες καταπολέμησης της βίας που ζούμε και αντιμετωπίζουμε καθημερινά ως θηλυκότητες. Πιο συγκεκριμένα οι διατάξεις του νέου Ποινικού για την καταπολέμηση και πρόληψη της ενδοοικογενειακής βίας, διαπιστώνουμε τα εξής :

- Για ακόμα μια φορά δεν αναγνωρίζεται από το ποινικό πλαίσιο ο όρος γυναικοκτονία.
- Η ψυχολογική βία εισάγεται ως μορφή βίας που αφορά αποκλειστικά μόνο τα ανήλικα άτομα. Από την άλλη πλευρά, το νομοσχέδιο δεν θεωρεί αξιόποινες μια σειρά από συμπεριφορές που συνιστούν ενδοοικογενειακή βία, δηλαδή την ψυχολογική βία σε βάρος ενηλίκων και την οικονομική βία. Και ακριβώς, επειδή η ψυχολογική βία δεν αποτυπώνεται στον νόμο, δεν διώκεται μεμονωμένα, παρά μόνο εάν συνδυάζεται με σωματική βία.
- Όσον αφορά το αδίκημα του βιασμού, για ακόμα μια φορά δεν διασαφηνίζεται η έννοια της συναίνεσης και δεν προκύπτει ότι οποιαδήποτε πράξη θα πρέπει να είναι αποτέλεσμα ελεύθερης βούλησης.
- Τα πλημμελήματα της ενδοοικογενειακής βίας, όπως και το σύνολο των πλημμελημάτων του ΠΚ, θα εκδικάζονται από μονομελή πλημμελειοδικεία. Γεγονός που απαξιώνει ευρύτερα την σοβαρότητα των περιστατικών ενδοοικογενειακής βίας.

Παράλληλα το νομοσχέδιο αναφέρεται εξαντλητικά στο θεσμό της ποινικής διαμεσολάβησης ως δυναμική περίπτωση μη έναρξης της ποινικής δίωξης κατά δραστών πλημμελημάτων ενδοοικογενειακής βίας, εφόσον

παρακολουθήσουν συμβουλευτικά- θεραπευτικά προγράμματα. Ιδιαίτερα αποκαλυπτικό για την ουσία αυτού του νομοσχεδίου η εκτενής αναφορά στα προγράμματα “απεξάρτησης από την ενδοοικογενειακή βία” που θα προτείνεται στους θύτες ως εναλλακτική λύση από την ποινική δίωξη. Με αυτή την διάταξη όχι μόνο ψυχιατρικοποιείται το φαινόμενο του βίαιου θύτη, αλλά φανερώνει για ακόμα μια φορά ότι η δικαστική εξουσία και το κράτος επιλέγουν και επιθυμούν να ρίξουν τους θύτες στα μαλακά. Επιπλέον αν και στο νομοσχέδιο αναφέρεται η ανάγκη δημιουργίας ασφαλών δομών και η συνολική ενίσχυση τους, δεν θεωρούμε ότι θα υπάρξει κάποια ουσιαστική αλλαγή ως προς την αντιμετώπιση και την βοήθεια που λαμβάνουν οι επιζώσες έμφυλης βίας.

Νέες Φυλακές

Τα τελευταία χρόνια είναι αισθητή η εντεινόμενη προσπάθεια του κράτους να θωρακίσει την ασφάλειά του. Στο πλαίσιο αυτό, επιδιώκεται μέσω του εν λόγω νομοσχεδίου να περάσει τα πιο αντιδραστικά μέτρα καταστολής, ελέγχου και ποινικοποίησης κάθε πτυχής της κοινωνικής ζωής. Μέτρα που με την εφαρμογή τους θα πλημμυρίσουν τις -ήδη ασφυκτικά γεμάτες- φυλακές της χώρας με χιλιάδες «παραβατικούς» και «παράνομους» για το κράτος. Με τις συνθήκες για το σύνολο των φυλακών της χώρας να ήταν και είναι απάνθρωπες από την υγειονομική εξαθλίωση, τον υπερπληθυσμό μέχρι και τα βασανιστήρια των μπάτσων.

Παράλληλα, θα διαμορφώσουν πρόσφορο έδαφος για την ίδρυση ιδιωτικών φυλακών, καθώς με την κατακόρυφη αύξηση των φυλακίσεων - που θα αποφέρει ο νέος Ποινικός Κώδικας- και σε πλήθος και σε διάρκεια θα προκληθεί η ανάγκη ίδρυσης νέων φυλακών. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του υπουργού Δικαιοσύνης, ότι θα ετοιμαστούν άμεσα νέα καταστήματα κράτησης σε ολόκληρη την χώρα που θα χωρούν 3000 επιπλέον φυλακισμένους. Το ιδιωτικό συμφέρον από την εκμετάλλευση των φυλακών και των φυλακισμένων μπορεί να λάβει διάφορες μορφές. Από το χτίσιμο των φυλακών από ιδιωτικές εταιρίες, στην προμήθεια τροφίμων και φαρμάκων από αυτές είτε η πιο ακραία μορφή ιδιωτικής εκμετάλλευσης, όπου θα είναι

η εξ' ολοκλήρου ανάθεση με σύμβαση λειτουργίας της φυλακής σε ιδιωτικές εταιρίες.

Οι νέες αλλαγές έχουν ως στόχο την ακόμη μεγαλύτερη συρρίκνωση των δικαιωμάτων των κατηγορουμένων και των κρατούμενων, αφήνοντάς τους ακόμη πιο απροστάτευτους απέναντι στο αιμοδιψές δικαστικό σύστημα. Είναι ξεκάθαρο πως αυτό το νομοσχέδιο ούτε τυχαίο είναι, ούτε κατέβηκε απ' το πουθενά. Αποσκοπεί στην πλήρη εξόντωση τόσο των κρατούμενων και των κατηγορούμενων, όσο και ευρύτερα σε όποιο τολμά να σηκώσει κεφάλι. Σε όποιο επιλέγει όχι απλά να επιβιώσει, αλλά να διεκδικεί να ζήσει αμφισβητώντας την επιβολή του κράτους, το περιμένει ο «πολιτικός» σωφρονισμός. Ο κρατικός μηχανισμός επιχειρεί την ολοκληρωτική καταστολή του αναρχικού χώρου και του ευρύτερου κινήματος. Επιχειρεί να καθιερώσει και να διευρύνει την ήδη υπάρχουσα λογική της ηθικής και υλικής εξόντωσης όσων αγωνίζονται ενάντια στην εξαθλίωση των ζώων τους.

Σύνοψη

Μέσα στο γενικευμένο κλίμα απογοήτευσης και αποξένωσης, όπου εντείνεται η φτωχοποίηση και η εξαθλίωση της κοινωνικής βάσης, αυτές οι πολιτικές δε μπορούν παρά να μας αφυπνίζουν και να μας κρατάν απέναντί τους. Να σπάσουμε τον τρόμο, και την καταστολή με ακηδεμόνευτους και συλλογικούς αγώνες, οργανωμένους από εμάς, παίρνοντας τις ζωές μας στα χέρια μας, ενάντια στο κράτος, τα αφεντικά και τον καπιταλισμό, τους θεσμούς της εξατομίκευσης, ενάντια στην αντικειμενοποίηση και εμπορευματοποίηση των κοινωνικών σχέσεων, ενάντια στον κρατικό και κοινωνικό εκφασισμό, ενάντια στις φυλακές τους: είτε είναι κτίρια, είτε νομοσχέδια, είτε φυλακές συνειδήσεων.

Το κράτος που αφήνει ελεύθερους βιαστές, παιδοβιαστές, μαφιόζους και δολοφόνους βουλευτές. Το ίδιο κράτος εξοντώνει αγωνίστριες/αγωνιστά και αγωνιστές και ποινικοποιεί τη φτώχεια. Ο αγώνας ενάντια στον νέο ποινικό κώδικα και το καθεστώς που εδραιώνει είναι χρέος μας.

Αυτόνομο Στέκι Ξάνθης, 15.06.2024

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΟΙΧΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ ΧΑΝΑΔΥ

Ο νέος ποινικός κώδικας με το νομοσχέδιο Φλωρίδη συνιστά μια καθολική μεταρρύθμιση της ίδιας της φύσης του ποινικού δικαίου που ισχύει και εφαρμόζεται μέχρι τώρα στην Ελλάδα. Προαναγγέλλει μια αλλαγή εποχής περιγράφοντας γλαφυρά μια κοινωνία αποσαθρωμένη που ενοχοποιείται συνολικά και μπαίνει στο στόχαστρο ενός κράτους που σπλίζεται και βάλλει κατά ενός ολόκληρου αξιακού κώδικα ελευθερίας, αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας.

Για ποιον λόγο

Το ελληνικό κράτος επιλέγει να μεταμορφώσει καθολικά τον ποινικό κώδικα εναρμονισμένο απόλυτα με τις ανάγκες του κεφαλαίου. Η στόχευση είναι ξεκάθαρη και σαφώς πολιτική: εκφοβισμός, απειλή και πλήρης μεταστροφή της κοινωνίας προς μια κατεύθυνση υποταγής. Το ποινικό δίκαιο χρησιμοποιείται ως εργαλείο πειθάρχησης αλλά και κατασκευής φρονήματος, ως ένας ιδεολογικός μηχανισμός που σκοπό έχει να τρομοκρατήσει και να παράγει συνειδήσεις δηλητηριασμένες από τον φόβο, την ιδιώτευση και τη μοιρολατρία. Η εξουσία εφευρίσκει μηχανισμούς με σκοπό να διαστρεβλώσει το κοινό περί δικαίου αίσθημα μέσα από τον προσδιορισμό του εγκλήματος και των ποινών ανάγοντας οτιδήποτε μη νόμιμο σε μη ηθικό, κανονικοποιώντας έτσι το κυνήγι απέναντι στα πιο υποτιμημένα κομμάτια της κοινωνίας π.χ. μια μάνα που κλέβει για να ταΐσει το παιδί της.

Με ποιον τρόπο

Το δόγμα «νόμος και τάξη» γίνεται πραγματικότητα καθώς οι διώξεις και οι ποινές που επιφέρει ο νέος νόμος μας αφορούν όλες και όλους. Η καθεμιά και ο καθένας από μας αντιμετωπίζεται με τον νέο ποινικό ως εν δυνάμει κρατούμενη/-ος. Η απειλή της φυλάκισης γιγαντώνεται και αφορά πια όλα τα κομμάτια του κοινωνικού ιστού. Η φυλακή γίνεται ο κανόνας. Αιχμή του δόρατος αποτελούν οι πολιτικές διώξεις μιας και πια μπορεί να απειληθεί με φυλάκιση οποιασδήποτε φύσης αντίδραση δηλαδή διαμαρτυρίες,

παρεμβάσεις, απεργίες, διαδηλώσεις κ.λπ. Επιχειρείται δηλαδή η εξάλειψη των αγωνιζόμενων κομματιών από κάθε τομέα (εργασία, εκπαίδευση κ.λπ.), η πλήρης διάλυση των κοινωνικών αγώνων και των ήδη συρρικνωμένων ταξικών αντιστάσεων, προστατεύοντας έτσι το κράτος και την αναπαραγωγή του κεφαλαίου.

Ακόμα, επιταχύνεται η ποινική διαδικασία με στόχο την απαξίωση και την συρρίκνωση των δικαιωμάτων των κατηγορουμένων. Πολύ συνοπτικά, με τον νέο ποινικό κώδικα προβλέπεται αύξηση των ανώτατων ορίων κάθειρξης, διευκολύνονται οι απελάσεις, προσφέρονται ευκαιρίες εξαγοράς των ποινών, μόνο σε όσους έχουν την οικονομική δυνατότητα να δώσουν εγγύηση φυσικά, ο ανασταλτικός χαρακτήρας της ποινής αφορά πλέον ακόμα πιο μικρές ποινές, αυξάνονται τα ελάχιστα όρια έφεσης και άρα είναι πολύ πιθανότερο κανείς να βρεθεί στην φυλακή. Ακόμη, μειώνονται οι δυνατότητες των ενόρκων και αυξάνεται η δύναμη των δικαστών, κλείνοντας το μάτι σε όσους έχουν πολιτικές πλάτες ή και επιδιώξεις και ανοίγοντας τον δρόμο για την πλήρη ατιμωρησία τους, ενώ οι μπάτσοι απαλλάσσονται από την υποχρέωση να παρευρεθούν στο δικαστήριο κι έτσι μια απλή γραπτή κατάθεσή τους θα λειτουργεί ως ακλόνητο τεκμήριο σε μια δίκη.

Επιπλέον, για ζητήματα σεξουαλικής κακοποίησης, προβλέπεται η παύση της ποινικής δίωξης του κακοποιητή αν το ζητήσει το θύμα, κάτι που πολλές φορές το θύμα εξαναγκάζεται να κάνει, κάνοντας έτσι ορατό ότι η έμφυλη βία συντηρείται από το κράτος και τους θεσμούς.

Νεανική παραβατικότητα

Στο στόχαστρο μπαίνει πια και η νεανική παραβατικότητα, οι ανήλικοι αντιμετωπίζονται ως κακοποιά στοιχεία, μειώνεται το όριο της ποινικής ευθύνης στα 10έτη, με το σκεπτικό ότι τα παιδιά ωριμάζουν(!!!)νωρίτερα, με λίγα λόγια ο νέος ποινικός στοχεύει στο να μπαίνουν πολύ πιο εύκολα οι ανήλικοι στην φυλακή. Τα Μ.Μ.Ε. έχουν προλειάνει το έδαφος αναπαράγοντας καθημερινά περιπτώσεις νεανικής παραβατικότητας παρουσιάζοντας τους ανήλικους ως εγκληματίες που διαπράττουν ειδεχθή εγκλήματα, αποκρύπτοντας επιμελώς τις αιτίες και τις ευθύνες του κράτους

απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα (φτώχεια, ανεργία, υποβάθμιση του ρόλου του σχολείου, παραμέληση, κακοποίηση κ.α.).

Άλλωστε, η νεανική βία, οι συμμορίες, τα ναρκωτικά κ.λπ. αποτελούν μια μορφή αντανάκλασης της ίδιας της κοινωνικής βίας την οποία οι ανήλικοι δέχονται καθημερινά. Εκπαιδεύονται συστηματικά μέσα από τις καθημερινές συνθήκες εργασίας, εκπαίδευσης και κοινωνικοποίησης στην άσκηση εξουσίας, στην υποτίμηση των αδυνάτων και στην επιβολή δύναμης. Καταργούνται οι δωρεάν δομές ψυχικής υγείας και απεξάρτησης και ιδρύονται φυλακές. Υποβαθμίζεται πλήρως ο φροντιστικός ρόλος που θα μπορούσε να έχει το σχολείο τόσο μέσα από τη σχέση εκπαιδευτικού– μαθητή αλλά και μέσα από την απουσία κοινωνικών υπηρεσιών, ψυχολόγων, κοινωνικών λειτουργών κ.α. Στη θέση του εδραιώνεται ένα σχολείο που τιμωρεί, διαχωρίζει και μοιράζει αποβολές. Υποβαθμίζεται η δημόσια και δωρεάν τριτοβάθμια εκπαίδευση και στη θέση της ξεπροβάλλουν ιδιωτικά πανεπιστήμια. Έτσι λοιπόν, διαφαίνεται η ενορχήστρωση μιας πλήρους δομημένης από τα πάνω στρατηγικής υποτίμησης των νέων, που στοχεύει στον αποπροσανατολισμό και την εκμετάλλευση άλλης μια μερίδα του κοινωνικού ιστού που το κράτος θεωρεί ως επικίνδυνη μιας και πρόκειται για το κομμάτι εκείνο που αμφισβητεί, αντιστέκεται και αντιδρά.

Αποτελέσματα

Η αυστηρή νομοθεσία και η παντελής απουσία πλαισίου επανένταξης, οδηγούσε έτσι και αλλιώς στο μοντέλο της περιστρεφόμενης πόρτας όπου οι άνθρωποι που μπαίνουν στην φυλακή είναι πολύ πιθανό να επιστρέψουν σε αυτή, και τώρα με το νέο ποινικό κώδικα βλέπουμε το μοντέλο αυτό να κανονικοποιείται. Επέρχεται συμφόρηση των ήδη ασφυκτικά γεμάτων φυλακών και ακόμη μεγαλύτερος περιορισμός των δικαιωμάτων των κρατούμενων. Ειδικά για τους νέους, οι φυλακές ανηλίκων με την υπερπληρότητα και τις εξαιρετικά κακές συνθήκες διαβίωσης στιγματίζουν και καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό την μετέπειτα πορεία τους.

Με λίγα λόγια, τα κομμάτια της κοινωνίας που ήδη ήταν υποτιμημένα (μετανάστριες, μικρο-παραβάτες κ.α.) θα βρεθούν σε ακόμα δυσμενέστερη θέση αφού οι νέες διατάξεις οδηγούν σε φυλακίσεις, απελάσεις, οικονομική

αφαίμαξη και ταυτόχρονα 'ξελασπώνουν' τους μπάτσους και όσους έχουν οικονομική ευρωστία. Μάλιστα, οι μετανάστες συχνά χρησιμοποιούνται ως εξιλαστήριο θύμα και ενοχοποιούνται για πάσης φύσεως εγκλήματα (βλ. πυρκαγιές) ενώ με το πρόσχημα της προστασίας των συνόρων το κράτος δεν διστάζει να δολοφονεί μαζικά.

Και σε ιδεολογικό επίπεδο όμως, καλλιεργείται στη συλλογική συνείδηση ως εχθρικό οτιδήποτε διασπά την ομαλή λειτουργία της κοινωνίας, με αποτέλεσμα να απομονώνεται και να περιθωριοποιείται ως ξένο και όχι ως προϊόν του ίδιου του συστήματος. Το κράτος μέσω του ορισμού του εγκλήματος, αποδίδει σε όποιον το διαπράττει τον χαρακτήρα του εχθρού εφαρμόζοντας έτσι εκδικητική στάση απέναντί του/της που δικαιολογεί την στέρηση ελευθερίας, όχι ως μέσο σωφρονισμού αλλά ως τιμωρία. Έτσι λοιπόν, ένα καφκικής έμπνευσης νομοσχέδιο που στοχοποιεί τους πάντες και οποιοσδήποτε βρεθεί στα δίχτυα του θα πρέπει να αποδείξει ότι δεν είναι ελέφαντας, δεν θα μπορούσε παρά να λειτουργήσει ως φόβητρο στοχεύοντας στην καταστολή των αντιδράσεων και των κινημάτων εν γένει πριν ακόμη εκδηλωθούν, ποινικοποιώντας δράσεις ατομικής και συλλογικής αντεπίθεσης.

Πώς απαντάμε

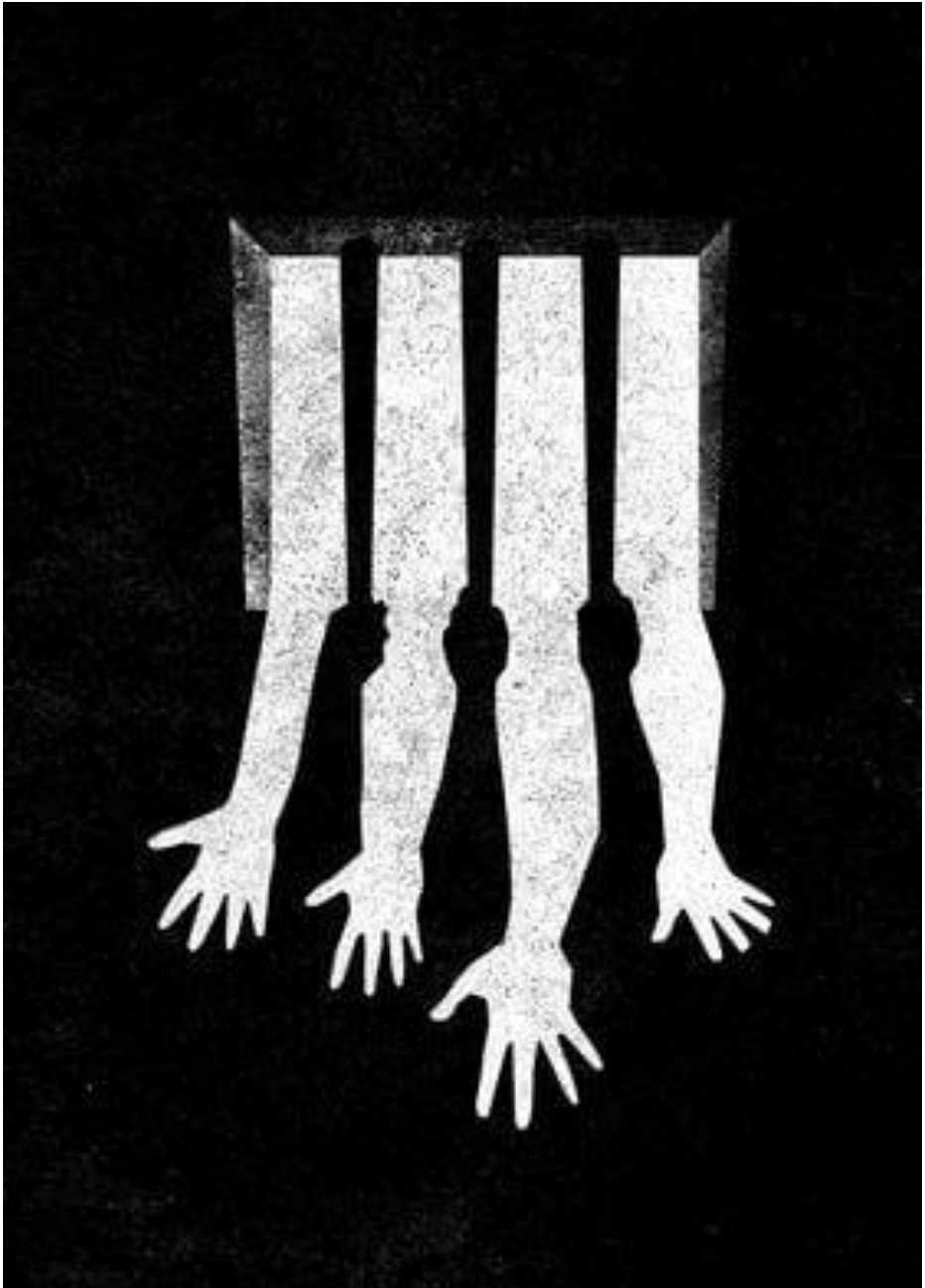
Το ζήτημα έγκειται και στο πώς θα ανταποκριθούμε απέναντι σε αυτό το φόβητρο. Μιας και με τον νέο ποινικό παίρνει σάρκα και οστά η αμφισβήτηση της αξίας της ίδιας της ανθρώπινης ζωής, οι μικρές και μεγάλες μάχες που καλούμαστε να δώσουμε συνιστούν πια ζήτημα επιβίωσης των αξιών, των ιδεών αλλά και της ίδιας της ύπαρξης μας. Ο αγώνας ενάντια στο νέο ποινικό κώδικα δεν αποτελεί ατομική υπόθεση αλλά βαθιά συλλογική. Η διαδικασία αναβάθμισής του νέου ποινικού κώδικα έρχεται να προστεθεί σε μια πληθώρα άλλων μορφών υποδούλωσης των ζώων μας. Σ' αυτό το πλαίσιο αναγνωρίζουμε την αναγκαιότητα και τη χρησιμότητα της ενίσχυσης των συλλογικών διαδικασιών, συζήτησης και κριτικής που επιχειρεί να άρει τη φοβία μας απέναντι στην νέα πραγματικότητα που μας επιβάλλουν, απέναντι στην αυταρχικότητα και την κανονικοποίηση της καταστολής. Η συστράτευση γύρω από κάθε υπόθεση που σχετίζεται με τον νέο ποινικό κώδικα δε μας

βοηθά μόνο να παλέψουμε κάθε αγκύλωση αυτού του συστήματος αλλά να διαπιστώσουμε ότι μας αφορά όλους. Απ' την πλευρά μας να εντείνουμε την αντιπληροφόρηση και την αλληλεγγύη μας δημιουργώντας σχέσεις τριβής και αλληλεπίδρασης και το πεδίο εκείνο που συμπεριλαμβάνει όλα τα κομμάτια που βλέπουν τον εαυτό τους στον αγώνα για να μετατρέψουμε την ατομική υπόθεση (όπως προστάζει η κυριαρχία) σε συλλογική.

Να οργανώνουμε τη δράση μας συλλογικά, πολέμιοι της λογικής της ανάθεσης και της μοιρολατρίας, ενισχύοντας τη συμμετοχή ατόμων σ' αυτές τις διαδικασίες. Να περπατάμε θαρραλέα πάνω στις νάρκες των πολιτικών διαφωνιών μας και να αναδεικνύουμε πτυχές που μας διαφεύγουν. Βρισκόμαστε στον δρόμο για να ζητάμε δικαίωση, από μια σαφώς πλεονεκτική θέση, για τα πιο υποτιμημένα και περιθωριοποιημένα κομμάτια της κοινωνικής βάσης. Αυτά που ήδη έχουν στοχοποιηθεί από τις διάφορες και πολλαπλές ταυτότητές τους, που κακοποιούνται στο δημόσιο λόγο και δε χωράνε στα καλούπια της τάξης και της ασφάλειας αυτής της κοινωνίας. Τους ανθρώπους αυτούς που βρέθηκαν πάνω στο ρήγμα της κρατικής θανατοπολιτικής που αποφασίζει ποιες ζωές είναι άξιες και ανάξιες να βιωθούν. Γιατί παλεύοντας με αυτούς, παλεύουμε για εμάς. Ενάντια στο φασισμό, το σεξισμό, τον ναζισμό, στην παρακρατική και κρατική βία. Γιατί αυτοί οι αγώνες έχουν κοινό νήμα και προσδέσεις και γλυκαίνουν το μέσα μας και τις πληγές τους. Γιατί το τραύμα είναι συλλογικό. Το φίμωμα αυτής της αλληλεγγύης πάει πακέτο με την καταστολή των υποτιμημένων αυτών κομματιών .

Μέσα από το ζήτημα του νέου ποινικού κώδικα συνειδητοποιούμε ότι στις μέρες μας έχουμε ανάγκη ο ένας τον άλλο. Έχουμε ανάγκη τις δομές μας, χώρους συνεύρεσης, κοινωνικής και πολιτικής ζύμωσης. Έχουμε ανάγκη από μια θέση σε αυτό που λέμε κίνημα το οποίο θα υποστηρίξει (με όλες τις προβληματικές και τις αδυναμίες του) τον κόσμο που αγωνίζεται ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή καταπίεσης, ενάντια στην κοινωνική και κρατική καταστολή. Η όποια αποχώρηση ατομική ή συλλογική από πολιτικές διαδικασίες έχει πολλούς χαμένους. Χάνουμε όλοι και όλες από όλες τις πλευρές. Κερδίζει μόνο το κράτος, η εξουσία, η μοναξιά και ο φόβος.

A.K.X. XANADU, 15.06.2024

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΠΕΛΟΤΟ

Το κοινωνικό – πολιτικό πλαίσιο έλευσης του νέου ποινικού κώδικα.

Ο νέος ποινικός κώδικας δεν ήρθε ως κεραυνός εν αιθρία όπως άλλωστε και καμία αλλαγή στη μέθοδο διαχείρισης της κοινωνικής βάσης. Χτίζεται σταδιακά, δοκιμάζεται πρακτικά, προετοιμάζεται ιδεολογικά και όταν οι συνθήκες είναι ώριμες για το κράτος και τα αφεντικά μας, επιβάλλεται καθολικά.

Θα προσπαθήσουμε να διαβάσουμε τον ποινικό αυτό κώδικα βλέποντας το ιστορικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και τις διαδρομές που ακολουθήθηκαν για φτάσουμε εδώ.

Ο κοινωνικός- ταξικός πόλεμος, μάλιστα από τη γέννηση του κράτους και του καπιταλισμού και ακόμα, σε μια γενική μορφή, από την γέννηση της εξουσίας του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο. Είτε βρίσκεται στο προσκήνιο είτε στο παρασκήνιο διεξάγεται αδιάλειπτα. Ανάλογα με την ένταση που διεξάγεται και τον τρόπο που εκδηλώνεται, διαμορφώνει κάθε στιγμή τους κοινωνικούς-ταξικούς συσχετισμούς, οι οποίοι με τη σειρά τους αντικατοπτρίζονται ευθέως στο σύνταγμα μιας χώρας και συνολικά στους νόμους της.

Θα πρέπει να έχουμε τη διαύγεια να εντοπίζουμε τις μεταβολές στο νομοθετικό επίπεδο και να τις συνδέουμε με τις μεταβολές στους ταξικούς συσχετισμούς. Όπως φυσικά και το αντίστροφο: με δοσμένους τους ταξικούς συσχετισμούς να εκτιμούμε μεσοπρόθεσμα τις κινήσεις των αφεντικών. Αυτή η ανάγνωση μας φέρνει μπροστά στο καθήκον να υπερασπιζόμαστε πολλές φορές, εκφάνσεις της ισχύουσας νομοθεσίας ως τμήμα των κατακτήσεων της τάξης μας, ως γραμμή άμυνας απέναντι στους σχεδιασμούς της αστικής τάξης και του κράτους της. Κάθε πεδίο είναι πεδίο ταξικής πάλης, εφόσον όμως είναι δυνατή η διατήρηση της πολιτικής και οικονομικής αυτονομίας από το κράτος και τα πλοκάμια του.

Εδώ και 15 χρόνια βιώνουμε μια άνευ όρων επίθεση. Το κράτος αποσύρεται από την αναπαραγωγή του προλεταριάτου αφήνοντας τις δομές “κοινωνικής μέριμνας και κοινωνικής αναπαραγωγής” να αποσυντεθούν, οδηγώντας στη φυσική εξόντωση το πιο αδύναμο, το πιο υποτιμημένο, το πιο

περιθωριοποιημένο τμήμα της κοινωνικής βάσης και ωθώντας ένα σαφώς μεγαλύτερο μέρος της να φλερτάρει διαρκώς με την εξαθλίωση. Από την άλλη αναβαθμίζει το οπλοστάσιό του -μπάτσους και δικαστές-, ώστε να καταπνίξει τις επερχόμενες εξεγέρσεις ή/και οργανωμένες κινηματικές απαντήσεις. Ολοκληρώνεται έτσι η μετάβαση από κράτος πρόνοιας σε κράτος ασφάλειας.

Τα αφεντικά έχουν μετατρέψει το όποιο κοινωνικό συμβόλαιο σε κουρελόχαρτο και έτσι αποκαλύπτεται πλήρως η ταύτιση των συμφερόντων τους με τις πολιτικές του κράτους. Βλέπουμε πρόσωπα της οικονομίας, αφεντικά και εφοπλιστές, τεχνοκράτες, πολιτικούς υπαλλήλους και ένα κύκλο λακέδων γύρω από όλους αυτούς, να συγκροτούν τη μεγαλύτερη εγκληματική συμμορία που λυμαίνεται μια ολόκληρη χώρα. Δεν είναι ανάγκη να υπεισέλθουμε σε παραδείγματα, καθώς αρκεί κάποιος να παρακολουθήσει την πολιτική και κοινωνική επικαιρότητα για να βγάλει τα συμπεράσματα του.

Οι θεσμοί της αστικής δημοκρατίας είτε πετιούνται στα σκουπίδια είτε ενισχύονται, αποδεικνύοντας την εργαλειοποίηση των νομοθεσιών, ανάλογα με τα συμφέροντα της εξουσίας και οι υπήκοοι θα πρέπει –με το καλό ή με το άσχημο- να συναινέσουν. Με αυτή την πολιτική γραμμή το σύμπλεγμα κράτος-κεφάλαιο, κινείται εδώ και χρόνια προς τη ριζική αναδιάρθρωση της κοινωνικής οργάνωσης και την εμπέδωση ενός νέου μοντέλου διαχείρισης της κοινωνικής βάσης.

Κοινός τόπος στο νέο μοντέλο που εμπεδώνεται εδώ και χρόνια είναι η διαρκής υλική και διανοητική μας υποτίμηση. Η υλική πλευρά της υποτίμησης μας δεν χρειάζεται ιδιαίτερη επεξήγηση: ξεκινά από τις τρεις ανακεφαλαιοποιήσεις των τραπεζών, τις ιδιωτικοποιήσεις, τα κλεμμένα χρήματα των ασφαλιστικών ταμείων, το πετσόκομμα μισθών, συντάξεων και παροχών, τους πλειστηριασμούς και φτάνει μέχρι την ακρίβεια που βιώνουμε σήμερα στα είδη πρώτης ανάγκης.

Η διανοητική μας υποτίμηση συντελείται μέσω της ενίσχυσης της ακροδεξιάς ρητορικής, της βίας και της άρνηση του ορθολογισμού. Το σύνολο του αστικοδημοκρατικού τόξου σήμερα μεταχειρίζεται εθνικιστικό λόγο και προάγει τον αντιτουρκισμό. Όλοι οι πολιτικοί φορείς διαγκωνίζονται στον πατριωτισμό που χρησιμοποιείται ως άλλοθι για την εκτόξευση των εξοπλιστικών προγραμμάτων εις βάρος των κοινωνικών μας αναγκών. Η

στοχευμένη άνοδος του ατομικισμού, η εκ νέου εμπέδωση του δόγματος ΤΙΝΑ (there is no alternative) μετά τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ σε συνδυασμό με την υλική υποτίμηση που περιγράψαμε προηγουμένως έχει εκτινάξει τη βία εντός του κοινωνικού σώματος. Και δεν μιλάμε μόνο για την κρατική βία που ασκείται από τους αμέτρητους μπάτσους αλλά κυρίως για τον κοινωνικό κανιβαλισμό, την έμφυλη βία, τη βία των ανηλίκων, την έξαρση της οπαδικής βίας. Δεν υποστηρίζουμε φυσικά ότι σε προηγούμενα χρόνια εξέλειπε η βία αλλά ότι έχει αναβαθμιστεί/ μετασηματιστεί σε ένταση και σε ποιότητα. Τέλος, ιδίως με αφορμή την πανδημία του 2020 βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια εκτεταμένη επικράτηση του ανορθολογισμού με το μανδύα μια υποτιθέμενης αντιστημικότητας που στην ουσία του αποτελεί ακόμα ένα όχημα της ακροδεξιάς επέλασης. Άλλωστε η έλλειψη επιχειρημάτων, η συνωμοσιολογία και η επικράτηση της συνθηματολογίας ανέκαθεν ήταν το μακρύ χέρι του ολοκληρωτισμού.

Όσο υποτιμούνται οι ζωές μας, τόσο πιο φτηνές είναι και τόσο λιγότερη σημασία έχει αν θα χαθούν. Θα είναι υποκριτικό να ισχυριστούμε ότι δεν έχουμε ήδη συνηθίσει το θάνατο. Πόσο ευαίσθητοι είμαστε σήμερα για τους πνιγμένους μετανάστες στο αιγαίο; Για τα δεκάδες εργατικά δυστυχήματα; Για τις αμέτρητες γυναικοκτονίες; Για τους νεκρούς από το διαλυμένο ΕΣΥ; Για τις δολοφονίες Ρόμα από αστυνομικούς; Και αν ήμασταν αρκετά ευαίσθητοι μπροστά στη δολοφονία των Τεμπών είμαστε σίγουροι και σίγουρες ότι θα αντιδράσουμε έτσι και στην επόμενη φορά;

Σε αυτό το πλαίσιο έρχεται ο νέος ποινικός κώδικας, κατοχυρώνοντας την υφιστάμενη κατάσταση και προεικονίζοντας μια νέα, ακόμα πιο εφιαλτική για την κοινωνική βάση.

Παραδείγματα πολιτικών διώξεων- προπομπών νέων νομοθετικών εργαλείων

Όπως είπαμε, οι νόμοι που αφορούν στη διαχείριση της κοινωνικής βάσης δεν έρχονται από το πουθενά. Προετοιμάζονται σε πρακτικό επίπεδο, με τη μέθοδο της δοκιμής και του σφάλματος προτού επιβληθούν καθολικά. Δεν είναι τυχαίο ότι οι ποινικοί κώδικες τροποποιούνται για 7η φορά από το 2019.

Συνοπτικά αναφέρουμε τα παρακάτω παραδείγματα διώξεων, ανάμεσα φυσικά σε πολλά άλλα που παραλείψαμε ή αγνοούμε, και θεωρούμε ότι εντάσσονται στην παραπάνω διαδικασία και συνέβαλλαν με τον τρόπο τους, πρακτικό και πολιτικό, στις αμέτρητες τροποποιήσεις του προηγούμενου ποινικού κώδικα και στην έλευση του νέου.

- Υποθέσεις ληστές με τα μαύρα και ληστές του Διστόμου όπου για 13 περίπου χρόνια λειτουργούσαν σαν υποθέσεις ομπρέλα μέσα από τις οποίες στήνονταν πολιτικές διώξεις αναρχικών με ελλιπή ή και καθόλου στοιχεία.
- Υπόθεση Θεοφίλου: Όπου κρατήθηκε αδικώς 5 χρόνια στη φυλακή βάση υποτιθέμενου δείγματος DNA έως ότου αθωωθεί.
- Δίωξη των 21 κατοίκων της Ιερισσού και της Μ. Παναγιάς με την κατηγορία της σύστασης «εγκληματικής οργάνωσης».
- Υπόθεση Ηρριάνας και Περικλή όπου πέρα από την εγκαθίδρυση του DNA ως υπερεργαλείου στησίματος κατηγορητηρίων, εμφανίζεται η κατηγορία για ατομική τρομοκρατία προεικονίζοντας διώξεις φρονηματικού χαρακτήρα.
- Διώξεις των Τούρκων αγωνιστών του Λαϊκού Μετώπου όπου με αλληπάλληλες δικονομικές αυθαιρεσίες καταπατείται διαρκώς το νομικό πλαίσιο.

Οι υποθέσεις αυτές αποτέλεσαν, μεταξύ άλλων, την αιχμή του δόρατος στην προσπάθεια διερεύνησης νέων νομικών ατραπών, νέων μεθόδων επίθεσης στον κόσμο του αγώνα και συνολικότερα στην κοινωνική βάση. Όλες αυτές οι υποθέσεις που ξέφευγαν από τα στενά όρια του εκάστοτε νομικού οπλοστασίου, και ενδεχομένως είχαν σαν αποδέκτες ανθρώπους που στρατευμένα δρούσαν από το μετερίζι του επαναστατικού κινήματος- αλλά όχι πάντα όπως πχ. η υπόθεση της Ηρριάνας, λειτούργησαν σαν η δοκιμαστική έκδοση (beta) του ποινικού κώδικα που πλέον είναι πραγματικότητα. Η στόχευση αυτών των υποθέσεων δεν περιοριζόταν αποκλειστικά στους φυσικούς αποδέκτες αυτής, αλλά λειτουργούσε και ως μια δοκιμή των κοινωνικών αντιδράσεων της κάθε συγκυρίας. Ένα μικρή κλίμακας damage control.

Οι δικονομικές ακροβασίες και τα νέα νομοθετικά εργαλεία είναι τα όπλα που στρέφει το κράτος απέναντι σε όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, σε όποιον και όποια επιλέξει να αντισταθεί στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό και ορίζονται ως το μέσο επιβολής απέναντι στο πολιτικά οργανωμένο κομμάτι του ανταγωνιστικού κινήματος. Η κατασταλτική στρατηγική του κράτους και η νομοθετική οχύρωσή της, δεν αφορά απλά κάποιους άλλους. Ούτε μόνο τους «κακοποιούς» κρατούμενους στις φυλακές, ούτε μόνο τους αναρχικούς. Θα πρέπει οι οργανωμένες δυνάμεις του ανταγωνιστικού κινήματος να απολογίσουν τη στάση τους απέναντι σε τέτοιες υποθέσεις, υπό το πρίσμα του παραπάνω σκεπτικού, μακριά από κοντόφθαλμες λογικές νομιμότητας.

Το αίτημα της δικαιοσύνης στην κοινωνία και στα κινήματα

Ο νέος Π.Κ. κατατέθηκε προς ψήφιση σε μια συνθήκη που εκτός των άλλων υπάρχει διάχυτο το αίτημα για απόδοση δικαιοσύνης και διατρέχει το σύνολο της κοινωνίας. Η ακροδεξιά έκφραση του αιτήματος αυτού είναι «τα ισόβια να είναι ισόβια», παλιότερα η τιμωρία πολιτικών με την κατηγορία του προδότη και στην πιο ακραία της μορφή ο χημικός ευνουχισμός για (παιδο)βιαστές και η θανατική ποινή. Από την άλλη βλέπουμε ότι σε μια αντιστροφή της παραπάνω πραγματικότητας, τα αιτήματα γύρω από τα οποία συγκροτούνται αγώνες στις μέρες μας έχουν επίσης στο κέντρο τους το αίτημα για δικαιοσύνη. Από τη δίκη της Χρυσής Αυγής που το κίνημα απαιτούσε από τη δικαιοσύνη να επιβάλλει ισόβια κάθειρξη στους φασίστες δολοφόνους, στις υποθέσεις βιαστών και παιδοβιαστών όπου επίσης τα κινήματα αλληλεγγύης απαιτούσαν ποινές φυλάκισης έως και την μαζική δολοφονία των Τεμπών όπου επαναλήφθηκε το ίδιο μοτίβο.

Θα πρέπει οι οργανωμένες δυνάμεις του ανταγωνιστικού κινήματος να εξετάσουν και να αναλύσουν σε βάθος τον πυρήνα των αιτημάτων αυτών μέσα από το πρίσμα της διαλεκτικής σχέσης μέσων και σκοπών και να παρέμβουν δυναμικά με σκοπό τη μετατόπιση των αιτημάτων σε μια πραγματικά ριζοσπαστική κατεύθυνση. Η διαδικασία διαλόγου των κινήματων με την αστική δικαιοσύνη μόνο χαμένους μπορεί να μας βρει καθώς μας εγκλωβίζει σε ένα εξαρχής ναρκοθετημένο πεδίο. Είτε δικαιωθούν

τα αιτήματα αυτά είτε όχι θα πέσουν στα κεφάλια μας. Είτε με την απογοήτευση και την ενσωμάτωση είχε με το μαστίγιο. Γιατί η αυστηροποίηση των ποινών που φέρει ο νέος Π.Κ. απαντά, πάντα υπό το πρίσμα της κυριαρχίας, στα αιτήματα αυτά.

Πλέον των παραπάνω θα πρέπει να αναρωτηθούμε τί είδους ελευθεριακό κίνημα είναι αυτό που ζητά ισόβια και φυλακίσεις, που ζητά την ισοπέδωση της ανθρώπινης ύπαρξης και αξιοπρέπειας. Τα προβλήματα μιας κοινωνίας δεν είναι το άθροισμα των προβληματικών συμπεριφορών των μελών της. Ούτε αυτά λύνονται όταν ο καθείς και η καθεμία ατομικά και προσωπικά «αυτοβελτιώνεται» ώστε να λειτουργεί «ορθά». Για να μπορέσουμε να προσεγγίσουμε τα προβλήματα μιας κοινωνίας πρέπει αναγκαστικά να μιλήσουμε για το όλον της, για τις αξίες της, τις παραδόσεις της και την ποιότητα των κοινωνικών σχέσεων που την συνθέτουν.

Οι επιπτώσεις του νέου ποινικού κώδικα στην κοινωνική βάση

Ο νέος ποινικός κώδικας σηματοδοτεί μια μετουσίωση του ποινικού συστήματος που γνωρίζαμε. Οι επιπτώσεις του νέου συστήματος θα αποτυπωθούν μεσοπρόθεσμα στο κοινωνικό σώμα. Βασικός άξονας είναι η αυστηροποίηση των ποινών και κατ' επέκταση η εδραίωση του αισθήματος φόβου και τρομοκρατίας σε πλατιά κομμάτια της κοινωνίας.

Στη διαδικασία υποτίμηση των ζώων μας, η στέρηση της ελευθερίας με τη φυλάκιση και το φόβητρο αυτής θα διαμορφώσει τη νέα αποδεκτή συμπεριφορά του ατόμου και τους νέους κοινωνικούς αυτοματισμούς. Όσο πιο ορατή και υπαρκτή είναι η πιθανότητα να βρεθεί ο καθένας μας στη φυλακή τόσο πιο αποτελεσματικά θα λειτουργήσει ο μηχανισμός συμμόρφωσης για όσους παραμένουν εκτός αυτής. Στη συνθήκη της διάλυσης των κοινωνικών δεσμών, όπου ο καθένας αγωνίζεται μοναχός για την επιβίωση του η ανταμοιβή για την συμμόρφωση και την υποταγή στις επιταγές της εξουσίας θα είναι η παραμονή εκτός φυλακής. Μια παραμονή που σε καμία περίπτωση δεν θα μοιάζει με ελευθερία. Η ζωή θα θυμίζει ολοένα και περισσότερο ταινία επιστημονικής φαντασίας όπου ο καθείς και η καθεμία μας θα αγωνίζεται εναντίων όλων με όλα τα μέσα για την επιβίωση.

Ο χαφιεδισμός έχει ήδη ανακηρυχθεί σε αρετή από την κυρίαρχη ιδεολογία με μια σειρά από ηλεκτρονικές πλατφόρμες και τηλεφωνικά κέντρα στα οποία καλούμαστε να καταδώσουμε τον συνάδερφο, τον μαθητή, τον γείτονα. Αυτό με τη σειρά του ενισχύει την ιδεολογική ηγεμονία του ατομισμού και ισχυροποιείται εκ νέου ο μηχανισμός συμμόρφωσης και υποταγής.

Με την αυστηροποίηση των ποινών και την ευκολία με την οποία μπορεί κάποιος να μπει και να παραμείνει στη φυλακή χάνεται ο σωφρονιστικός χαρακτήρας της φυλακής και απογυμνώνεται στην βασική της λειτουργία: την τιμωρία. Οι άνθρωποι που βρέθηκαν μια φορά στη φυλακή είναι πολύ πιθανό να ξαναβρεθούν χωρίς να εξετάζονται ποτέ τα ταξικά- κοινωνικά δεδομένα για αυτό. Αναπτύσσεται έτσι ένα αφήγημα που αναιρεί τον σωφρονισμό, δηλαδή την επανένταξη στην κοινωνία και υποστηρίζει, είτε ρητά είτε άρρητα, την γενετική προδιάθεση στο έγκλημα. Στο στόχαστρο μπαίνει η μικροπαραβατικότητα των πλέον εξαθλιωμένων, οι ανήλικοι, οι ρομά και όποια άλλη κοινωνική κατηγορία απαιτείται κάθε στιγμή για την ικανοποίηση του εκάστοτε κυρίαρχου αφηγήματος. Όπως η εφαρμογή της περιστρεφόμενης πόρτας στην περίπτωση του μεταναστευτικού και της απόδοσης ή μη πολιτικού ασύλου εντέλει κατέληξε στην πλήρη παρανομοποίηση όλων ανεξαιρέτως των μεταναστών έτσι και η εφαρμογή της στο κοινωνικό σώμα θα δημιουργήσει κοινωνικές ομάδες που θα ζουν σε μια μόνιμη κατάσταση παρανομίας.

Τα παραπάνω δημιουργούν την ανάγκη να στρέψουμε το βλέμμα μας στις φυλακές, στις ήδη άθλιες συνθήκες που βιώνουν οι έγκλειστοί και να σκεφτούμε τί θα συμβεί όταν με την εφαρμογή του νέου ποινικού ο αριθμός των έγκλειστων θα αυξηθεί κατακόρυφα. Χαρακτηριστικά το 2021 η πληρότητα των ελληνικών φυλακών έφτανε στο 110% και 2 στους 10 κρατούμενους παραμένουν προφυλακισμένοι λόγω καθυστέρησης εκδίκασης ή εξέτασης αιτήματος για υφ' όρων απόλυση. Θα πρέπει να στρέψουμε την αλληλεγγύη μας στους φυλακισμένους και χέρι χέρι να χτίσουμε αγώνες και δομές για τα δικαιώματά τους και για την πολιτική και υλική τους στήριξη.

Οι επιπτώσεις του νέου ποινικού κώδικα στον κόσμο του αγώνα

Δεν θα μπορούσε να λείπει από τις στοχεύσεις του νέου ποινικού κώδικα η επίθεση στην πολιτική δράση. Διότι είναι ξεκάθαρο στους κρατούντες ότι όσο εντείνονται οι κοινωνικές και ταξικές ανισότητες, όσο εντείνεται η επίθεση στην κοινωνική βάση η πιθανότητα εμφάνισης φαινομένων αμφισβήτησης του κρατικού μονοπωλίου της βίας αυξάνονται. Το κράτος ήδη από το 2008 έχει θέσει σε εφαρμογή ένα σχέδιο διαρκούς προληπτικής αντεπανάστασης χρησιμοποιώντας και δοκιμάζοντας μια σειρά από εργαλεία (κατασταλτικά και ιδεολογικά). Οι διατάξεις του νέου Π.Κ. που αφορούν στην πολιτική δράση εντάσσονται στο παραπάνω σχέδιο.

Με τις διατάξεις των 187 και 187α του προηγούμενου ποινικού κώδικα στοχοποιήθηκε η οργανωμένη επαναστατική πολιτική δράση. Σήμερα με τον νέο ποινικό στοχοποιείται πλέον η πολιτική διαμαρτυρία και η συνδικαλιστική δράση. Έχουμε ήδη τα πρώτα δείγματα γραφής από την προσπάθεια στοχοποίησης του Ρουβίκωνα ως εγκληματική οργάνωση αλλά και από τη φάμπρικα διώξεων εναντίων των αγωνιστών εκπαιδευτικών. Σύμφωνα με το νέο Π.Κ. η πολιτική και συνδικαλιστική δράση μπορεί να οδηγήσει σε φυλάκιση όπως ακόμα και η έκφραση πολιτικής αποδοκιμασίας και καλέσματος σε πολιτική ανυπακοή.

Βρισκόμαστε σε μία πολύ κρίσιμη περίοδο έντονων διακρατικών ανταγωνισμών. Η όξυνση που παρατηρείται στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής της Ελλάδας έχει την αντανάκλαση της και στην εσωτερική πολιτική. Όταν ένα κράτος εξοπλίζεται για την αντιμετώπιση κάποιου άλλου κράτους, ταυτόχρονα εξοπλίζεται και για την αντιμετώπιση του «εσωτερικού εχθρού». Αν κάποιος, παραδείγματος χάριν, παρατηρήσει την Τουρκία, θα δει ότι η τουρκική αστική τάξη όσο ετοιμαζόταν να αναλάβει ενεργό ρόλο στη Συρία, φρόντισε να καταστείλει με ποικίλους τρόπους (από διώξεις/φυλακίσεις, ενίσχυση τους εθνικού κορμού, τρομοκρατία κ.α.) όποια φωνή στο εσωτερικό της χώρας μπορούσε να αμφισβητήσει τα πολεμοχαρή της σχέδια.

Παρά την εσωστρέφεια και την ηττοπάθεια των δυνάμεων του ανταγωνιστικού κινήματος των τελευταίων χρόνων, ως άμεσο απότοκο τόσο της απογοήτευσής μας, όσο και της συνεχούς καταστολής ή/και του φόβου αυτής το κράτος γνωρίζει καλά ότι ο κοινωνικός ανταγωνισμός δεν σταματά

ποτέ όσο υπάρχει εξουσία και καταπίεση. Προετοιμάζεται συνεχώς για τις επερχόμενες μάχες που θα έρθουν. Αυτό οφείλουμε να κάνουμε και εμείς.

Ποια η θέση των οργανωμένων πολιτικών διαδικασιών απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα

Όπως προαναφέρθηκε, η έλευση του νέου ποινικού κώδικα είναι ένας σταθμός στην συνολική επίθεση που δεχόμαστε εδώ και χρόνια από τα αφεντικά και το κράτος. Έχει προετοιμαστεί μεθοδικά ο τρόπος και ο χρόνος κύρωσης του. Πρέπει να εμπεδωθεί στο σύνολο του κοινωνικού σώματος ότι αν ξεπεραστούν τα όρια της επιτρεπόμενης κάθε φορά «διαμαρτυρίας», όρια τα οποία κάθε φορά αναπροσαρμόζει η κυριαρχία, μπορεί ο καθένας και η καθεμία μας να βρεθεί στη φυλακή. Θέλουμε να τονίσουμε την πιθανότητα της φυλάκισης αφενός επειδή είναι μια υπαρκτή πιθανότητα για όλες και όλους μας αλλά και επειδή η ίδια συνθήκη ισχύει και για μεγάλο μέρος του υποκειμένου στο οποίο θέλουμε να αναφερόμαστε.

Η καταστολή και οι διώξεις όμως, δεν μπορεί να αποτελούν άλλοθι αδράνειας, ούτε αιτία δηλώσεων νομιμοφροσύνης. Ιστορικά δεν υπήρξε ποτέ περίοδος που οι αγωνιστές δεν βρίσκονται στο στόχαστρο της κρατικής κατασταλτικής επίθεσης. Ξέρουμε καλά ότι η αστική νομιμότητα είναι η νομιμότητα των πλουσίων και η ανομία που πολεμάνε είναι το δίκιο των από τα κάτω.

Όταν χτυπάνε το αναρχικό κίνημα το κάνουν για να είμαστε όλοι ακόμα πιο αδύναμοι την επόμενη φορά που θα προσπαθήσουμε να διεκδικήσουμε κάτι από αυτά που μας κλέβουν. Όταν χτυπάνε το άσυλο και τις καταλήψεις χτυπάνε τις δομές του αγώνα, τα εργαλεία που είναι πάντα στη διάθεση όσων κάνουν το βήμα να κατέβουν στους δρόμους για να υπερασπιστούν τις ζωές τους. Όσοι και όσες έθεσαν τον εαυτό τους στο στρατόπεδο της ανατροπής του καπιταλισμού, με σκοπό έναν κόσμο αλληλεγγύης και ισότητας είναι αυτοί και αυτές που πρώτοι αντιμετωπίσαν, αντιμετωπίζουν και θα αντιμετωπίζουν τις επιθέσεις της κυριαρχίας.

Μας ζητάνε να παραδώσουμε τα όπλα, να παρατήσουμε τις ζωές μας στα χέρια τους. Επιχειρούν να μας κάνουν σαφές ότι δεν υπάρχει γυρισμός για

όποιον μπει στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής και αμφισβητήσει το δικαίωμα του κράτους στο μονοπώλιο της βίας. Το αναρχικό κίνημα έχει δείξει εδώ και πολλά χρόνια ότι δε θα τρομοκρατηθεί, δεν θα λυγίσει, δε θα παραιτηθεί.

Με μικρά και σταθερά βήματα, με πίστη στις δυνάμεις μας και με όπλο τις δικές μας αυτόνομες δομές, με μέσα που επιλέγουμε οι ίδιοι και οι ίδιες και όχι αυτά που μας επιτρέπει κάθε φορά η κυριαρχία, μακριά από ψευδοδιλήμματα περί νομιμότητας, διαχειριστικές λογικές και εκλογικές αυταπάτες, να οργανώσουμε τη δράση μας και να αγωνιστούμε κόντρα στο κράτος και στο κεφάλαιο, με κοινωνική δράση και ταξικό προσανατολισμό. Να χτίσουμε ένα κίνημα αντικαθεστωτικό, ένα κίνημα που θα υψώσει ανάχωμα στον εκφασισμό της κοινωνίας και στην πολεμική προετοιμασία του κράτους.

Πέλοτο, 15.06.2024

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΑΥΤΑΡΧΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

